

„Emanuel! Emanuel! Kom dog til dig selv! Hør mig dog! Du véd ikke, hvad du siger! — — Nej, nej, du faar ikke Lov at tale. Du maa høre mig. Jeg er dog din Søster! Det er forfærdeligt! Emanuel . . . Du maa komme til Fornuft — hører du? — Du maa tænke paa Fremtiden, paa Børnene, paa os Alle. Se dog! Du véd ikke, hvad Dag du staar paa Gaden uden Tag over Hovedet, uden en Bid Brød til dine Børn. Fa’er vil ikke hjælpe dig mere . . . og kan det heller ikke. Jeg har ondt nok ved at hjælpe mig selv. Du véd, hvor lidt Torm efterlod. Hvad vil du da gøre? Styrt os dog ikke i Ulykke, Emanuel! . . . Nej, du maa ikke tale. Nu skal du en Gang høre Sandheden! Har du ikke gjort os Sorg nok? Er det ikke din Skyld, at Fa’er er syg og fortvivlet? Vi er Allesammen fortvivlede for din Skyld, Emanuel! Véd du, at jeg har set Fa’er græde over dig? Det skulde du tænke paa! I mere end ti Aar har vi levet i Angst for dig. Er det ikke nok! Skal vi da aldrig kunne tænke paa dig uden med Skam? . . . Aa, Emanuel, om du blot vidste, hvor stor Glæde du kunde — —“

Hun formaaede ikke at tale mere. I et Anfald af hysterisk Hulken sank hun sammen ved Broderens Bryst.